

Formanden: Jeg skal først sætte det under nr. 3 opførte spørgsmål til forhandling:

Af *Harald Nielsen* til undervisningsministeren.

Er statsradiofonisens beslutning om at udgive et lytterblad forenelig med radio-lovens bestemmelser om, at de gennem licensindbetalingen fremskaffede midler udelukkende skal anvendes til radiospredningsformål, og skal undervisningsministeren sanktionere den af radiatorådet truffe beslutning?

Harald Nielsen: Når jeg har stillet det på dagsordenen opførte spørgsmål til den højtærede undervisningsminister, er det for at få et autoritativt svar på, om statsradiofonien lovmedholdeligt kan bruge en del af lytternes penge til bladvirksomhed.

Det hedder i loven, at radiosprengningsfondens midler „vil være at anvende udelukkende til radiospredningens formål“, og det er lidt svært for mig at se, at bladudgivervirksomhed er forenelig med denne formålsparagraf.

I den meddelelse, der af radiatorådet er udsendt om det nye blad, står der som eneste motivering, at det er en tanke, man længe har syslet med, samt at sådanne blade udsendes af andre europæiske radioer. En meget tynd motivering, som man næppe var kommet igennem med overfor finansudvalget, hvis det var dette udvalg, der skulle have bevilget penge til foretagendet. Videre hedder det, at bladet skal undgå opinionsdannende indslag. Det kan man naturligvis, for så vidt det virkelig bliver strengt overholdt, erklære sig tilfreds med, for ellers kunne man jo befrygte, at der var tale om et blad, der skulle lave reklame eller propaganda for radiatorådet og dets virksomhed. Men der synes altså alene at være tale om en publikation, som indeholder lidt fyldigere programmer end dem, aviserne bringer. Således orienteret må man virkelig spørge: Hvad skal vi med dette blad? Det kan efter min anskuelse ikke være en statsinstitutions opgave at udgive et blad af denne karakter. Det synes mig tillige spild af lytternes penge, spild af papir og dermed spild af fremmed valuta at udgive et sådant blad, der efter min anskuelse også er så inderlig overflødig, idet der jo i forvejen findes et ved privat initiativ skabt lytterblad for de særligt interesserede, der ønsker lidt fyldigere oplysninger, illustrationer til programmerne o. s. v.

Dagspressen yder også, det synes jeg,

radioen en ganske god service. Ønsker man at få at vide, hvad radiofonien byder på, kan man slå op i snart sagt enhver avis og finde programmet både for den danske radiofoni og for stationer i udlandet. Adskillige blade har særlige medarbejdere til behandling af radiofonisens stof, og de giver efter min opfattelse en meget god orientering og også forhåndsomtale af det vigtigste, der foregår på dette område. Jeg synes i hvert fald aldrig, jeg har savnet orientering om programmerne, og jeg mindes heller ikke, at jeg nogensinde har hørt lyttere give udtryk for et sådant savn.

Mit næste spørgsmål til den højtærede undervisningsminister går derfor ud på, om han skal sanktionere den truffe beslutning. For har den højtærede minister nogen indflydelse på sagens forløb, bør han efter min mening bruge den til at standse de planer, radiatorådet har på dette felt. Den højtærede minister kan gøre det med den allerbedste begrundelse, nemlig den, at vi ikke mindst for tiden skal udvise den yderste sparsommelighed i vort forbrug af fremmed valuta, papir o. s. v.; vi skal sætte forbruget ned, hvor det uden skade kan ske, og undgå alle overflødige udgifter og investeringer, også hvor det drejer sig om offentlige institutioners økonomi. Og den højtærede minister kan være temmelig sikker på, at kommer det påtænkte blad ikke, vil det næppe føles som et savn andre steder end i Rosenørns Allé.

Undervisningsministeren (Hvidberg): Man har allerede for en halv snes år siden, efter hvad jeg har forstået, i radiatorådet drøftet spørgsmålet om udgivelse af et kulturelt præget blad, der skulle indeholde programmer og oplysende artikler i tilknytning til udsendelserne. Meningen med bladet skulle være den, at der herigennem kunne gives lytterne forhåndsoplysninger om de mere interessante udsendelser og derved gives dem en mulighed for forberedelse til aflytningen. Disse planer kunne ikke gennemføres under krigen, og senere har der været vanskelighed med at finde et trykkeri, som havde tilstrækkelig kapacitet tilovers til trykning af et radioblad i det tilstrækkeligt store oplag.

Den tid, vi nu er kommet ind i, synes mig at være af den art, at papiersituationen måtte vanskeliggøre planens gennemførelse. Ministeriet har imidlertid i disse dage modtaget en indberetning fra radiatorådet om, at rådet nu endelig har vedtaget at udgive et radioblad, som skal hedde „Radionyt“, fra 1. marts 1952 at regne.